

Hihetetlen felfedezéssel állt elő Luc Montagnier francia tudós, aki a HIV-vírus felfedezéséért kapott Nobel-díjat 2008-ban. Állítása szerint a DNS képes önmagát egyik kémcsőből a másikba teleportálni, eddig ismeretlen elektromágneses hullámok segítségével. Ha ez igaz, akkor alapjaiban bolydulhat fel számos tudományterület, de sokak szerint csak a "Nobel-betegség" legújabb esetéről van szó.

Luc Montagnier

Ajánlat

- [Találmányok, amelyek megváltoztathatják a világot](#)
- [Új DNS-elemző technika forradalmasíthatja a személyre szabott gyógyászatot](#)
- [Először mérték blue közvetlenül az emberi mutációs rátát](#)

KORÁBBAN

- [Orvosi-életteni Nobel-díj a HPV- és HIV-vírusokért](#)

Keresés

Komoly kritikákkal kell szembenéznie Luc Montagnier francia származású virológusnak, akinek munkáját 2008-ban [Nobel-díjjal ismerték el](#) az AIDS-et okozó HIV-vírus felfedezéséért. A tudós ugyanis mostani bejelentése szerint kimutatta, amint az ember örökítőanyagát is alkotó DNS-molekula alacsony frekvenciájú elektromágneses hullámokat bocsát ki. Azt állítja továbbá, hogy e hullámok segítségével a DNS képes vizes oldatok között teleportálni, azaz nyilvánvaló fizikai kapcsolat nélkül közlekedni. Azt is hozzátette, hogy - egyelőre nem publikált eredményei szerint - egyes baktériumok, sőt vírusok rezonanciáját is sikerült megmérnie, ami kulcsfontosságú lehet az általuk okozott betegségek diagnosztizálásához és kezeléséhez. A kijelentésre hevesen reagált a tudományos közvélemény, többen komolytalannak minősítették az állításokat, mások egyenesen a

mulatságos vagy haszontalan kutatásokat jutalmazó igNobel-díjra jelölnék a teljes munkát, írja a [New Scientist](#).

De mit is vizsgált Montagnier valójában? Az [interneten közzétett](#) és konkrétumokat egyelőre nélkülöző bemutatója szerint a kutató a következő kísérletet végezte. Egy vízzel teli kémcsőbe apró, ismert szekvenciájú DNS-molekulákat juttatott, majd azt milliószorosára hígította. Ezután a híg DNS-oldatot tartalmazó kémcső mellé egy tiszta vízzel teli (tehát DNS-mentes) csövet helyezett. A két kémcsövet ezután a Föld elektromágneses mezejét leárnyékoló fémdobozba tette, majd köréjük elektromágnezt rakott, amelybe egy külső generátor segítségével áramot vezetett, állandó, gyenge, 7Hz-es oszcillációval. Az így létrehozott mágneses térben hagyta állni a két kémcsövet órákig.

A Montagnier által "szignalizációnak" nevezett folyamat végeztével a két kémcső tartalmát több szűrőn vezette keresztül, majd újabb többmilliószoros hígításnak vetette alá. Ezután megmérte mindkét cső elektromágneses sugárzását. Állítása szerint mindkét mintában azonos jeleket mért. Mint írásában kifejtette, "a DNS-oldat speciális elektromágneses sugárzása a közös tárolás hatására a tiszta víznek is átadódott, és abban tárolódni volt képes".

Ha ez még nem lenne elég meghökkentő, nézzük a kutató további állításait. Egy gyakran használt eljárásnak, az úgynevezett polimeráz láncreakciónak (PCR) vetette alá a két mintát. Ezt a technikát rutinszerűen alkalmazzák nagyon kis mennyiségű DNS kimutatására, például bűnügyi helyszíneléseknél vagy orvosi diagnosztikában. A módszer során enzimek szaporítják fel a mintában lévő DNS-t, míg végül kevésbé érzékeny módszerekkel is detektálható lesz.

Montagnier nem kevesebbet állít, mint hogy a tiszta vízből is stabilan kimutatta a szomszédos kémcsőbe helyezett DNS-t, azaz a molekula képes volt valamilyen módon átjutni a híg oldatból a tiszta vízbe.

A kísérlet leírásához fűzött magyarázatban a kutató kifejti, hogy a tiszta vízben megőrződött elektromágneses sugárzás olyan pontosan jellemző egy-egy DNS molekulára, hogy a PCR során az enzimek azt valódi DNS-nek vélik, és a "szellem DNS"-ből valódi másolatokat készítenek.

A szakma kételkedik az eredményekben

A bejelentés egyelőre nem talált pozitív visszhangra a tudományos közvéleményben, derül ki a New Scientist beszámolójából. "Kevés az adat, a magyarázatot pedig nem veszem meg" - mondta például Jacqueline Barton, aki a California Institute of Technology munkatársaként tanulmányozza a DNS vezetőképességét.

Néhány tudományos blog viszont egyenesen a "[Nobel-betegség egyik újabb áldozataként](#)" könyveli el az esetet. Több olyan díjazott kutató is van ugyanis, aki a díj elnyerése után későbbi kutatásaival gyakran megkérdőjelezhető, vagy egyenesen később hamisnak bizonyuló következtetésekre jutott, sokat ártva ezzel saját hírnevének. Ilyen például [Linus Pauling](#), a 20. század egyik legjelentősebb kémikusa, aki számtalan áttörő felfedezése mellett több tanulmányt is írt a nagy dózisú C-vitamin rákgyógyító hatásáról, azonban ezeket későbbi vizsgálatok nem tudták megerősíteni. [Kary Mullis](#) szintén kétes hírnévre tett szert, mert miután a fent említett PCR feltalálásáért Nobel-díjat kapott, egyik fontos támogatója lett az mozgalomnak, amely szerint [nem a HIV-vírus](#) okozza az AIDS-betegséget.

A többség azonban óvakodik korán véleményt mondani Montagnier eredményeiről, hiszen azok egyelőre egyetlen ellenőrzött tudományos lapban sem jelentek meg. "A biológiai kísérletek nagyon érdekesnek tűnnek, én nem vetném el őket azonnal" - mondta Greg Scholes, a Torontói Egyetem munkatársa, aki növényekben lejátszódó elektromos folyamatokat vizsgál. A víz más molekulákkal történő kapcsolódását vizsgáló Klaus Gerwert ugyanakkor szkeptikusabb: "Nehéz megérteni, hogyan raktározódhatna információ a vízben néhány pikoszekundumnál tovább" - utalva ezzel egy több mint húsz évvel ezelőtti botrányra, amikor hosszas vita után végül nem fogadták el közlésre egy másik francia kutató, Jacques Benveniste eredményeit. Ő azt állította, hogy a víz olyan memóriával rendelkezik, amely azután is megőrzi a benne lévő molekulák tulajdonságait, hogy többszörös hígítással maga az oldott anyag elveszik belőle. Az elhúzódo vita végül Benveniste vereségével ért véget, akinek kísérlete az állásába került.

Montagnier és Benveniste eredményei sokakat a [homeopátia](#) felfogására emlékeztethetnek. Bár az orvostudomány jelenleg nem ismeri el a homeopátiás szerek gyógyító hatását, mivel ártalmatlanak sem találták, széleskörűen alkalmazzák az alternatív gyógyászatnak ezen módját. A homeopátia egyik "törvénye", hogy az egyes hatóanyagok nagyfokú hígításával érhető el a kívánt hatás. A gyakorlatban ez legtöbbször sokmilliószoros hígítást jelent, míg végül gyakran maga a hatóanyag már a legérzékenyebb laboratóriumi módszerekkel sem mutatható ki a készítményekből. A módszer támogatói szerint azonban épp ez a kívánt és hatékony mennyiség, míg a kritikusok szerint ez egyszerűen víz.